

## [Ragnhild Andersen.]

serne. Jeg nærer altså ikke som det ærede medlem hr. Krogh den ængstelse, at en udvidet folkelig kontrol skulle gøre afgørelserne mindre retfærdige, skulle bevirke en forringelse. Tværtom har jeg i så henseende fuldt lige så stor tillid til den folkelige kontrol som til den juridiske, som efter det ærede medlem hr. Kroghs opfattelse bør være større — og folketribunalet måske mindre.

Jeg føler trang til at nævne et tilfælde, jeg selv har været ude for, fordi man kan lære noget, når man stilles overfor invalider, der føler sig uretfærdigt behandlet. De spørger, om der ikke er noget at gøre, når de har fået afslag på deres ansøgning, og om man vil forsøge at hjælpe dem til at få bevilget invaliderente, da de selv mener, afslaget er uretfærdigt. Det drejer sig om to helt hjælpeløse invalider, der sad i rullestol. De led begge af muskelsvind og kunne ikke bruge deres arme og ben, men måtte løftes op af rullestolen og løftes tilbage til deres seng om natten. Skete der dem noget, blev de syge om natten, kunne de ikke hjælpe sig selv, de kunne ikke komme ud af deres seng, de kunne ingenting. Disse to invalider søgte om plejetillæg i marts måned 1950, og der gik mindst 9 måneder, før de fik afslag. Da jeg hørte om dem, nedskrev jeg naturligvis, som det er min pligt, alle enkeltheder om deres forhold og gik til invalideforsikringsretten med sagen. Jeg må sige, man skal lede længe efter et så bureaukratisk og stivsindet instrument! Jeg begyndte naturligvis i bunden, som man må, før man kan komme op i toppen, og sikken en diskussion, jeg førte, jeg tror, det må have været med en jurist. Man kunne ligefrem høre den selvtilfredshed, der hvilede over dette væsen, fordi han vidste, at invalideforsikringsrettens afgørelse var endelig. Det vidste jeg godt, men jeg gjorde gældende, at afgørelsen i disse to tilfælde ikke kunne være retfærdig. Han sagde, at alle mennesker mente, de var blevet uretfærdigt behandlet i invalideforsikringsretten, og derfor skulle man ikke lade sig lokke på den. Jeg forklarede, at jeg ikke havde ladet mig lokke på noget; jeg stod med kendsgerninger, som jeg selv havde orienteret mig om, naturligvis, før jeg kom til invalideforsikringsretten, men han svarede, at det var vanskeligere at få et sådant plejetillæg, end

det faktisk var for en kamel at komme gennem et nåleøje; der var kun meget, meget få mennesker i dette land, der fik plejetillæg. Man skulle synes, at det ikke var ud fra et sådant synspunkt, det skulle bedømmes, om folk kunne få plejetillæg. I alle de tilfælde, hvor det er berettiget ifølge lovens ånd og bogstav at få det, skulle det kunne gives. Nu var det altså min ringhed, der var hos den herre, så jeg dristede mig til at gå højere op og ikke at ende dør, hvor jeg begyndte, og naturligvis fik de to invalider, som det drejede sig om, da deres sag var blevet bilagt med alle oplysninger, tilkendt det plejetillæg, som de skulle have haft mere end 1 år i forvejen. Det er for galt, at der skal herske sådan en selvtilfredshed, sådan en stivsindethed og sådan et bureaukrati hos invalideforsikringsretten, fordi den er enebestemmende. Selvom vi, som det ærede medlem hr. Krogh udtrykte det, har levet i 33 år under denne ordning, kan jeg ikke se rettere, end at det minsandten er på tide, den bliver ændret. Sagen skal ikke begravnes i en kommission, der eventuelt lader hengå nogle år, før den bliver færdig med sit arbejde. Jo, det er på høje tid.

Min bekymring gælder ikke den folkelige kontrol. Jeg mener ikke, man skal sætte flere jurister til dette arbejde, tværtom nærer jeg bekymring for, at man ikke i tilstrækkelig grad har taget hensyn til de invaliderede selv, eller at man i fremtiden ikke i tilstrækkelig grad vil tage dem med på råd, hvorved man kunne komme de urimeligheder til livs, som på mange måder har præget invaliderettens afgørelser.

Under omtalen af ankenævnet er det i dag blevet fremført, at man personlig skal kunne fremstille sig for nævnet, og jeg mener, det er rigtigt, at man skal kunne gøre det enten personligt eller ved en befuldmægtiget.

Det undrer mig, at den højtærede minister ikke har foreslået nogen ændring vedrørende selve invalideforsikringsretten. Jeg vil gerne spørge den højtærede minister, hvorfor man ikke har foreslået, at der i selve retten også kom en repræsentant fra invalideorganisationerne. Efter alt, hvad man kan domme, findes der mange dygtige og kyndige mennesker blandt invalideorganisationernes folk, og jeg vil gerne spørge ministeren, om disse ikke har givet udtryk for, at de ønsker at blive repræsenteret i inva-